

ХЕРБЕРТ ФРАНКЕ

ВТОРИЯТ ЕКЗЕМПЛЯР

Превод от немски: Теменуга Докторова, 1991

chitanka.info

Когато Мери видя израза на капитана, веднага ѝ стана ясно, че не са успели да спасят Боб. С мъка се понадигна на болничното легло.

— Значи не...

Капитанът избегна погледа ѝ, само кимна.

— Сега за вас най-важно е спокойствието...

Знаеше, че за нея няма никакъв смисъл онова, което ще ѝ говори, но все пак продължи:

— Едва успяхме да ви вдигнем на крака! Истинско чудо е, че оживяхте. Най-напред трябва напълно да се възстановите, после ще видим...

— Какво ще видим после? — въздъхна жената.

Капитанът изчака, за да се успокои малко.

— Огледахме внимателно мястото на експлозията. Разполагаме с късче от неговата кожа.

Сълзите ѝ изчезнаха като с магическа пръчка.

— Вие искате...

— Само в случай, че и вие го искате!

Тя отново зарида.

— Трябва добре да обмислите всичко — посъветва я той и излезе на пръсти.

След около седмица при нея дойде биолог и подробно анализираха всички проблеми.

— Когато знаем състава на хромозомите, ние сме в състояние да създадем съвършено копие на дадения човек. Сложихме късчето кожа на Боб в хранителен разтвор, в който сега то живее. А докато живее, макар и мъничко парченце, живее и самият човек, на когото е принадлежало. Във всяка клетка на това парченце кожа има пълен „протокол“ на неговите хромозоми.

— Но ще бъде ли това... Боб? — прошепна Мери с треперещ глас.

— Ще бъде човек, който ще наследи всички качества на Боб. Човек, който, щом си спомни всичко, преживяно от Боб, ще стане наистина Боб. Всяко живо същество всъщност е продукт на наследствеността и на средата, в която е израснало и която го заобикаля. Това ще бъде наистина вашият съпруг, но все едно, че не е преживял онова, което е преживял от раждането си Боб, а нещо друго. Засега ще е преживял твърде малко. На останалото ще трябва вие да го

научите. Трябва да го учите така, както се учат и възпитават децата. Осмелявате ли се да го направите?

— Да, вярвам, че ще успеея — кимна Мери.

Изминаха шест месеца. Тогава ѝ го доведоха. Хиляди пъти беше си представяла този миг, но сега краката ѝ се подкосиха. Изведнъж се почувства толкова слаба, че трябваше да се облегне на стената. Пред нея стоеше Боб. Изглеждаше по-млад. Липсваха му бръчките, които времето нанася. Беше Боб, но като че го виждаше за пръв път през живота си. Друг и същевременно същият човек. Втори екземпляр — помисли тя с горчивина.

В този миг мъжът, който стоеше пред нея, се усмихна. Това беше точно онази усмивка, с която Боб винаги се прибираше, усмивката, която беше виждала безброй пъти. След това с познатия жест отметна кичур непослушни коси. Вълна от щастие заля Мери и същевременно почувства безкрайна тъга.

— Влез, Боб — каза тя, сега майка и съпруга едновременно. — Добре дошъл у дома.

Публикувано в списание „Наука и техника“, брой 47/1991 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.